



Tiberiados bendruomenė *Maldos bendrystė*



Rekolekcijų metu susitikimas su šeimomis Ventės Rage

Mieli maldos draugai, dėl vieno dalyko esu tikras – vasarą Baltriškėse tikrai šis tas dedasi. Kaimelis Lietuvos užkampyje staiga tampa panašus į avilį, nes nuolat atvyksta ir išvyksta žmonės, taip pat čia nudirbami dideli darbai. Bažnyčios Tėvai dažnai lygindavo Bažnyčių su aviliu: gyvenimo apstumas, gardus darbo rezultatas, šeimą vienijanti motinėle – Kristaus įvaizdis. Jonas Chrizostomas rašė: „Kodėl bitė vertinama labiau nei kiti gyvūnai? Argi nematote? Ne tiek dėl to, kad ji dirba, kiek dėl to, kad ji dirba dėl kitų. Voras irgi dirba ir audžia kuo ploniausiai; voratinkliai, kuriais jis padengia mūsų sienas, yra puikesni už mikliausios moters darbą; vis dėlto tas padaras nėra kilnus, nes jo darbas mums neturi jokios naudos. Tokie yra visi, kurie dirba tik dėl savęs.“

Neįmanoma visko papasakoti, neįmanoma visko parodyti, nors broliai šioje *Maldos bendrystėje* pasidalins keliomis vasaros nuotrupomis. Svarbu, kad viskas įrašyta Dievo širdyje; svarbu ši plakanti, viską pagirdanti širdis. Jis yra ištikimas, Jis palaimino šią vasarą, nieko nepamiršta, nepameta nieko, kas buvo padaryta iš meilės, net jei tai šalto vandens stiklinė, paduota vienam iš mažutėlių. Taip greitai prabėgusi vasara man atskleidė, kad Dievo akivaizdoje kiekvienas įvykis, kiekviena mūsų gyvenimo detalė gali tapti išganymo įvykiu. Bet kad taip būtų, reikia viską priimti kaip Marijai, kuri viską svarstė savo širdyje. Tada viskas įgauna prasmę, viskas tampa svarbu – sėkmė ir kryžius, sėklos ir grūdai.

Per šiuos tris paskutinius mėnesius mus aplankė keturi vyskupai. Vardiju iš eilės: kardinolas Audrys Juozas Bačkis ir Lietuvos liuteronų vyskupas Mindaugas Sabutis, lydimas savo žmonos Vilmos ir jaunėlio Pauliaus, - jie atvažiavo į šeimų stovyklą sakyti mokymų ir palaikyti. Vysk. Linas Vodopjanovas pirmosios Šv. Damijono jaunimo stovyklos pabaigoje iš Panevėžio atvažiavo švęsti šešių sutvirtinimų – vienas iš jų Elijaus, baigusio šv. Jono Krikštytojo metus; galiausiai apaštališkasis nuncijus arkivysk. Petras Antanas Rajičius, atvykęs švęsti su mumis ir gausybe svečių mūsų šv. Kazimiero bažnyčios šimtmečio. Galite pasakyti, kad štai brolis Ivanas supasaulėjo, bent jau gerokai nutolo nuo Mokytojo, kuris erelio žvilgsniu minioje, Šventykloje besigrūdusioje apie aukų skrynią, išskyrė kuklią našlę. Tikiuosi, kad ne. Šiuos apsilankymus miniu todėl, kad tai mūsų ganytojai, kurių vien buvimas, paprastas domėjimasis mūsų pašaukimu, mūsų misija yra pats didžiausias padrąsinimas mažajai mūsų kaimenei. Tos dienos man buvo džiaugsmo dienos, paguodos dienos. Pačios avys vertina raminamą ganytojo buvimą: dėl to jos pakelia galvas. Ganytojų aplankymas padėjo Tiberiadais įkvėpti drauge su Lietuvos Bažnyčia ir netgi su visuotine Bažnyčia, stengtis kreipti ją geresnių ganyklų link.

Buvo labai jautriu per nuncijaus viešnagę: su tais pačiais žmonėmis, kelių tautybių broliais, nuolankiais kaimo gyventojais ir buvusiu Baltriškių parapijos kunigu, atvykusiu šia proga – drauge jie išlaikė tikėjimo liepsną per visą sovietinį laikotarpį – kaime gimusiais, bet kitur gyvenančiais žmonėmis, keliais vietos valdybos nariais, 2012 m. bažnyčią restauravusiais darbininkais, su tais, kurie atvažiuoja į bendruomenę, kurie

Baltriškėse sutiko Gyvąjį Kristų. Kaip buvo gražu, kai avelės susitelkė apie ganytojus. Taip galėjome mąstyti vietinės ir visuotinės Bažnyčios slėpinį. Šventėje nieko netrūko – nei gero oro, nei muzikos, kurią grojo aplinkinių kaimų gyventojai, nei suvežtų ir brolių paruoštų valgių, nei džiaugsmo sudaryti tikrai katalikišką bendruomenę. Bažnyčia retai būna tokia graži: jos puošyba priminė kaimo gyvenimą per praėjusį šimtmetį, žemės ir medžio dirbimą, derlingumą ir vaisingumą. Bet galiausiai, kas pasirodė subtiliai, tarsi tyros tylos šnabždesys, tai Viešpaties ištikimybė, kuris per visus šimtą metų nesiliovė laiminti, palaikyti, stiprinti, guosti. Giedrė Mičiūnienė, pristačiusi naują šiam šimtmečiui skirta knygą, surado, kad vienas iš Baltriškių klebonų sovietiniais metais vedė kaimo dienoraštį ir apyskaitą: jis apgailestavo, kad mažėja krikštų ir sutvirtinimų. Ir štai gyvenimas – visai netikėtais būdais – vėl sužydėjo.

*Nuncijus
Petras
Antanas
Rajičius,
atvykęs švęsti
šv. Kazimiero
bažnyčios
šimtmečio.*



Vis dėlto gyvenimas yra ir lieka labai trapus. Po vasaros, po rekolekcijų, planavome drauge vėl grįžti prie savo užsiėmimų, bet daug brolių turėjo aplankyti savo šeimas Belgijoje ar Prancūzijoje. Ir dėl vėl atgijusios pandemijos toks išsiskirstymas darosi ypač sudėtingas. Vis dėlto broliai išvažinėjo, nes yra svarbių dalykų, kurie nelaukia. Brolis Pranciškus keliems mėnesiams važiuoja rūpintis savo senyvo amžiaus ir sergančiu tėčiu. Dėl to šv. Pranciškaus savaitgaliui Baltriškėse lieka tik du broliai. Tai

tikrai nėra ideali situacija, bet yra kaip yra. Susiduriame su savo baigtinumu: norėtume viską padaryti, bet realybė mums nepasiduoda. Mano akimis, štai proga sudaryti nuolankesnę bendruomenę, bet greičiausiai ir žmogiškesnę. Ir tai nėra liūdna. Kai Paulius tris kartus prašo Kristaus atitolinti iš jo kūno nepageidaujamą dieglį, šis jam atsako: „Gana tau mano malonės, nes mano galybė geriausiai pasireiškia silpnume.“ Argi ne tai patyrėme per visą vasarą?

Brolis Ivanas

Vasara Baltriškėse

Galų gale pandemija nurimo ir birželio pabaigoje galėjau atkelti į Lietuvą! Po privalomos saviizoliacijos, buvo labai gera sugrįžti į Baltriškes, sutikti brolius ir vėl gyventi vasaros šurmulį bei visas stovyklas. Iš karto supratau, jog mano misija bus „užkšti skyles“, tai yra pagelbėti broliams visur ten, kur jie patys nebespėja. O vasarą įprastai niekur iki galo nespėjai..., tad darbuotis teko nemažai. Bet ir tai mane džiugino, ypač po pavasario karantino, kai tris ilgus mėnesius likome namuose be didesnių misijų. Taigi teko priimti svečius, kol visi broliai buvo užsiėmę su vaikų ir paauglių stovyklomis, kalbėti pamokslus vaikams ir vakarais jiems pasakoti (tikras) istorijas, priimti gyvenimo sunkumus patiriantį vyrą, išklausti merginą besiruošiančią santuokai, pašerti vištas, ir dar daug kitų dalykų...

Gera matyti, kaip bendruomenė gyvuoja, kaip „nauji“ broliai įsišaknija ir įsipaišo Baltriškių peizaže, kiekvienas su savo ypatumais ir asmenybe. Kai kuriom akimirkom matydavau save brolių vietoje prieš 15 metų, kai teko mokytis lietuvių kalbos ir kultūros: „Dieve, laimink juos šiame žygdarbyje!“

Taip ir iš karto, stačia galva, puolau į stovyklų maratoną, iš pradžių dar ir pats gaivindamas lietuvių kalbos įgūdžius, kurie, ačiū Dievui, gana greitai atsistatė. Iš visų brolių organizuotųjų stovyklų verta paminėti keletą akimirkų, tarsi tie trumpi pasakojimai apsaką dvasią, kuria gyvenome vasarą.

Vieną vakarą traktoriumi ir priekaba su vadovė Gabriele išsivežėm vyresnius - dvylikmečius vaikus iš Pjūties vaikų stovyklos. Tikslas – praleisti ypatingą vakarą su jais prie ežero esančiame „ermitaže“ (tylos namelyje), duoti pajauti, jog jie vyresni – ypatingi, bet taip pat mažos

grupelės ratelyje perduoti tikėjimą jiems pritaikytais būdais. Traktorius ir priekaba – puikios priemonės susidraugauti su jais: toks pasivažinėjimas priartina juos su vis dėlto daug vyresniais broliais ar vadovais ! Po pasivažinėjimo aiškiai matėsi, jog jie pasirengė klausytis tai, ką norėtum perduoti ! O šiems ankstyviesiems paaugliams, kaip taisyklė, visuomet patinka išgirsti savo asmeninę istoriją, kaip tu atsiradai čia, vienuolyne, kaip atradai savo tikėjimą, kaip tau buvo su paauglystės ir tikėjimo krizėmis ir pan. Besidalijant ir beatsakant į jų vis daugėjančius klausimus jauti kaip tavo žodžius jie tiesiog „valgo“ ir giliai įsideda į širdį.



Per jaunimo stovyklą kilo sumanymas atnaujinti savo krikšto malonę ir atkartoti jį per paskutinį stovyklos vakarą. Kiekvienam dalyviui buvo pasiūlyta prieiti prie tam parengtos krikštyklos ir lydymas „angelo sargo“ - vietoj krikšto tėvo - nusilenkti, kol brolis pylė šotį pilną vandens ant galvos. Vėliau kiekvienas jaunuolis ėjo prie velykinės žvakės priimti ugnį ir patepimą kvapnais aliejais. Visi 30 stovyklos dalyviai ir broliai iš paskos ėjo prie krikštyklos: jautėsi gilus džiaugsmas ir ramybė. Ir kiekviename veide po vandens ąsočio ant galvos atsirasdavo labai plati šypsena ! „Taip, Viešpatie, esame tavo vaikai, norime gyventi krikšto metu priimtą ir išpažintą tikėjimą – santykį su Tavim. Suteik mums Tavo tikrąjį džiaugsmą“.

„Skylių užkėjimo“ misija tęsėsi ir rugsėjo pradžioje, kai broliai išvažiavo į bendruomenės rekolekcijas ir likau Baltriškėse prižiūrėti namus ir ūkį. Dešimt dienų Baltriškių ramybėje ir gamtos grožyje davė tikrai daug,

o vienatvės taip ir nepajutau, nes keli bendruomenės draugai aplankė ir pabuvojo kartu. Gera gyventi paprastumą ir kasdienybę po tokios intensyvios vasaros, džiaugtis ežeru ir miško grybais ! „Ačiū Tau, Viešpatie, už lietuvišką vasarą ir jos grožį !“

br. Mišelis

Vaikų stovykla: „Pasilikite mano meilėje“

Šiomet, kadangi aplinkybės nelabai leido keliauti, su vaikais atlikome širdies kelionę: stovyklos temo buvo „Ruso piligrimo pasakojimai“. Su juo keliavome ne tik po Rusijos stepes ir miškus, bet tai buvo verčiau kelionė į širdies gelmes. Mes rėmėmės knyga „Atviri piligrimo pasakojimai savo dvasios tėvui“, kur piligrimas pasakoja, kaip atranda nuolatinę maldą ir kaip Dievas jį vedė tame kelyje. Kiekvieną dieną sekdamomis piligrimo nuotykius ir gilindavomės į maldos paslaptis. Mes su juo atradome, kad Viešpats mus kviečia pasilikti jo meilėje. Turiu pripažinti, kad buvo šiek tiek nerimo, nes ta tema atrodė pakankamai rimta: ar galima kalbėti vaikams apie tai, ko gal siekiame, bet taip sunku įgyvendinti: nuolatinę maldą. Ir maloniai nustebau, kaip vaikai išsižioję klausėsi pasakojimų ir vaidinimų. Nereikdavo nutildyti. Ši stovykla dar kartą man parodė vaikų atvirumą dvasiniam pasauliui. Paskutinį vakarą saulei nusileidus ėjom su rusų piligrimu ieškoti šaltinio susitikdami liudytojus (Biblijos veikėjus ir šventuosius), kurie mums aiškino, kaip ir kur atrado šaltinį, ir tas šaltinis, tai Jėzaus širdis prie kurio ėjom atsigerti adorodami Švč. Sakramentą tos naktinės piligrimystės pabaigoj. Ta stovykla primena tiek vaikams, kiek vadovams, kad esame čia žemėje piligrimai, keliaujantys į širdies gelmes.

Br. Egidijus

Šią vasarą pirmą kartą dalyvavau vaikų stovykloje. Lietuvių kalba man buvo papildomas iššūkis. Bet jeigu br. Egidijus man leidžia, gal nebus paskutinis kartas, nes bendravimas su vaikais man labai patiko. Dauguma jų yra nedrovūs ir nuoširdūs, jie tave užkalbina visokiais reikalais tau ne visada suprantant dėl ko. Bet jų nuoširdumas vis tiek tave liečia. Būdamas

suaugęs jiems esi patikimas. Tad kokia atsakomybė būti vertam to pasitikėjimo...

Abejose stovyklose žiūrėjau, kaip viskas einasi, ir po truputį galėjau rasti savo vietą. Pvz. visą laiką dirba stovyklos paštas. Pagal įkvėpimą rašai ir išsiunti laišką vaikui, vadovui, virėjui ir pan. Mat labai smagu pasveikinti besistengiantį vaiką, padrąsinti, beliūdinti. Kartais būna neklusnūs vaikai, bet kurie vis tiek yra geraširdžiai, ir gera daro kitiems: svarbu tai pastebėti. Pripažįstu, kad parašęs laišką kažkaip tikėjausi dėkojimų. O dažniausiai –



niekas. Tačiau kartais dėkingumas kitaip išsireiškia. Pvz. dieną parašau berniukui, ir stebiu, kad visą dieną stovi tyloje prie manęs, man padeda plauti indus, nors nėra jo eilė ir pan. Aišku, kad taip elgėsi dėl gauto laiško. Kai tai papasakoju br. Mišeliui,

jisai man sakė: „Jei tuomet būtum jį paklauses, ar jis tavo laišką perskaitęs, jūs labai gražų pokalbį būtumėte turėję“. Na kitais metais, sužinosiu, ką pasakyti tokiu atveju. Mano grupėje buvo mergaitė labai tyli. O antrą dieną pradėjo atsiverti ir tapo iš tikrųjų plepi. Stovyklos pabaigoj buvo kitas asmuo. Su jos mama pasikalbėjome, ir mama apsidžiaugė, kaip dukros neatpažįsta. Tokia kova buvo ją registruoti į stovyklą, o dabar koks nusiminimas, kad viskas jau praėjo. Vakarą vyko adoracija su išpažintimis. Pas mane grįžta mergaitė šviesiomis akimis ir plačia šypsena, nuoširdžiai sakydama: „Dabar esu visai švari“. Ir iš džiaugsmo mane apkabino. Tikrai tuomet ir aš norėjau nubėgti pas Tėvą, ir jį apkabinti priėmęs gailėstingumo dovaną. Paskutinei mašinai išvažiavus jauti didžiulį tuštumą, nes per šias dienas taip susidraugavai su vaikais, ir jau reikia atsiveikinti, bet vis tiek žinai, kad jie gyvuos tavo širdyje, ir tu jų.

Br. Ivanas

Paauglių žygį stovykla Belgijoje

Didžiausi linkėjimai iš Belgijos! Keletas žodžių apie paauglių žygį stovyklą. Nuotykiškai prasidėjo dar prieš stovyklą. Reikėjo įsisprausiti į 50 žmonių limitą. Todėl didžiuosius paauglius išsiuntėm pas st. Damiano jaunimą. Po to vienas po kito pradėjo atkrintinėti vadovai (vienas susirgo, kitas turėjo problemų su mokslais ir t.t) galiausiai vadovų komandą sudarė 5 broliai iš 5 skirtingų šalių (Brolis Kyrilas buvo mūsų kapelionas), 1 sesė, 1 postulantė ir 3 vaikinai- vadovai.



Dviračiais, baidarėmis judame dėl Jėzaus (Gražutės parke)

Antras išskirtinumas buvo tai, kad stovykla vyko vienoje vietoje Pondrome, pas seseris. Kadangi važiavimas dviračiu užimdavo didelę dienos dalį teko sugalvoti kuo jį pakeisti. Galiausiai viskas susidėjo į savas vietas. Kadangi nebuvo vadovų kurie rūpintųsi virtuve ir panašiais kasdieniais dalykais, kiekvieną rytą buvo „namų ruošos“ užsiėmimas. Vieni ruošė valgi, kiti plovė indus, tretie dezinfekavo tualetus ir t.t.

Kita veikla kuri pakeitė dviračius – darbas. Ten taip pat veiklos netrūko. Reikėjo pastatyti palapinę, važiom pas kaimyną skinti trešnių, padėjom sesėms darže, perdažėm senąjį brolių traktorių, apmūrijom sesių kiemą juosančią sienelę. Visų nuostabai paaugliai labai energingai atliko visas kasdienes ir kitas tarnystes. Mano manymu jie taip džiaugėsi galį ištrūkti

iš namų karantino, taip pat suprato, kad dėl vadovų stokos jie yra patys atsakingi už stovyklos funkcionavimą ir tai davė gražų įsipareigojimą tarnystėse.

Žinoma buvo ir kitų veiklų, ne tik tarnystės! Kartais išvažiuodavom keletą kilometrų su dviračiais aplankyti apylinkes. Viena diena buvo vien tik dviračiams vieni pasitenkino nuvažiuoti iki jėzuitų namų, o kiti numynė iki pat Prancūzijos – Les Hauts-Buttés. Bet visi spėjo grįžti iki vakarienės į Pondromą. Dar kitą dieną su vaikinais išvažiuvom į šv. Juozapo kalvą, ten permiegojom ir kitą dieną susitikom mergaičių grupę senoj Mergelės Marijos kopyltėlėj. *Vos atvykę ten, išsitraukėm šepetčius ir skudurus ir nuvalę storą dulkių, paukščių ir kitų gyvių liekanų sluoksnį ten šventėme eucharistiją. Vėl paaugliai mane nustebino savo darbštumu ir netgi grupelė aktyvistų pasiryžo po stovyklos organizuoti tos kopyltėlės remontą-dažymą. Tikri Šv. Pranciškaus pasekėjai.*

Dar daug būtų galima pasakoti apie maudynes Pondromo tvenkiniuose, naktinį žygį iš Šv. Juozapo kalvos po maldos vakaro medinėj kopylčioj, bet vienas iš gražiausių stovyklos stebuklų buvo grupės susimaišymas. Net patys paaugliai nusistebėjo, kad susiėjo į krūvelę ir gerai sutarė net su tais, į kuriuos iki tol žiūrėjo kaip šuo į katę. Žodžiu buvo labai graži stovykla, daug gražių patirčių, susitikimų ir žingsnių Dievo link. Maldos bendrystėj.

Brolis Vytautas



Ačiū tau Viešpatie už tavo globą stovyklos metu

„SKELBKITE EVANGELIJĄ VISAI KŪRINIJAI“ AMŽINIEJI BROLIŲ SIMONO IR ROŽĖ ĮŽADAI

„KUO GALIU ATSILYGINTI VIEŠPAČIUI UŽ VISA, KĄ JIS DOSNIAI YRA
MAN DAVĘS?“ (Ps 115, 12)

Džiaugiuosi galėdamas pasinaudoti proga ir padėkoti visiems, kurie dalyvavo mano įžaduose ir kurie prisiminė mane maldose. AČIŪ!



Rašydamas šiuos kelis žodžius taip pat prisimenu visus aštuonerius metus, praleistus bendruomenėje, ir matau, kokių stebuklų Dievas nuveikė mano gyvenime.

Gimiau Kinijoje, tikinčioje ir praktikuojančioje šeimoje, ir iš jos labai daug gavau. Ypač ryškią žymę man paliko šeimos malda, nors man tai ne visada buvo spontaniška. Vis prisimenu klūpančią ir besimeldžiančią mamą. Mano santykis su Jėzumi gimė ir augo per tas maldos ir šeimos susitikimų akimirkas.

Būdamas penkiolikos metų, grįždamas iš mokyklos namo dviračiu

patyriau avariją. Meldžiau Jėzų mane apsaugoti ir užtai pažadėjau Jam dovanoti save. Šis įvykis netrukus paniro tarsi į miglą iki jaunųjų krikščionių stovyklos, į kurią mane paprašė palydėti pusseserė. Per adoraciją prisiminiau Jėzui duotą pažadą. Pajutau tokį džiaugsmą, kad norėjau šokti priešais Jėzų. Apie tai pasikalbėjau su kunigu, kuris rengė stovyklą. Jis man pasiūlė pasilikti rekolekcijoms, kurios turėjo prasidėti iškart po stovyklos. Būtent per šias rekolekcijas pirmą kartą susidūriau su Tiberiados bendruomene.

Mane labai palietė trijų mūsų asilų nuotrauka, kur jie spaudžiasi vienas prie kito. Ši nuotrauka man daug pasako apie brolišką gyvenimą ir džiaugsmą gyventi kartu. Taip pat man paliko stiprų įspūdį brolio Emanuelio džiaugsmas ir paprastumas. Po kelių susitikimų su juo gavau kvietimą atvykti į Tiberiados bendruomenę ir ten pagyventi šabo laiką, be jokios minties apie kokį nors įsipareigojimą. Per vieną jaunimo savaitgalį

pajutau savyje jėgą ir poreikį paprašyti stoti į Tiberiadą kaip broliui.

Taip prabėgo jau aštuoneri metai. Tai buvo žmogiško ir dvasinio augimo kelias, ne visada lengvas. Bet dėka bendruomenės ir žmonių, kuriuos man atsiuntė Viešpats, pajėgiau įveikti sunkumus ir žingsnis po žingsnio kas dieną vis labiau artintis prie Viešpaties.

Dėkoju Viešpačiui už Tiberiados bendruomenę, kurią gavau iš Jo ir kuriai laisvai trokštu įsipareigoti visam gyvenimui, kad geriau sekčiau Kristų ir labiau Jį mylėčiau. Patikiu save jūsų maldoms. Tegu visada ir per amžius būna palaimintas Viešpaties vardas.

Brolis Simonas

„MANO SIELA ŠLOVINA VIEŠPATĮ, MANO DVASIA DŽIAUGIASI DIEVU, SAVO GELBĖTOJU“ (Lk 1, 46–47)



„Kad aš skelbiu Evangeliją, tai neturiu pagrindo girtis, nes tai mano būtina prievolė, ir vargas man, jei neskelbčiau Evangelijos!“ (1 Kor 9, 16)

Šventasis Paulius skelbia Evangeliją neieškodamas jokios naudos, dėl to jis įgauna visišką laisvę patarnauti visiems tiems, su kuriais dalijasi gyvenimu, idant laimėtų juos Kristui. Mane, kaip ir Paulių, uždegė Kristaus meilė. Nenorėjau šio atrasto lobio – Kristaus – pasilaikyti tik

sau. Jutau savyje troškimą skelbti Jėzų visiems jaunuoliams, tą būtinybę eiti ieškoti visų, kurie nuklydę toli nuo tikėjimo, parvesti juos į Bažnyčią.

Baigęs aukštąją mokyklą, pranešiau broliui Benua savo troškimą stoti į bendruomenę. Kodėl taip nusprendžiau? Pasakyčiau, kad tai tarsi slėpinys, mane viršijantis dalykas. Bet į Tiberiadą mane traukė du dalykai: tiesioginis Evangelijos skelbimas, kaip sako brolis Morkus: „*be intelektualinių išvedžiojimų skelbti Jėzų*“, jaunimo priėmimas ir paprastas gyvenimas, artumas su vargšais, kaip šv. Pranciškaus Asyžiečio.

Norėčiau su jumis pasidalinti keliais pirmųjų formacijos metų gyvenant Tiberiadoje atradimais. Susipažinau su vienuoliniu gyvenimu, rankų darbu, *lectio divina*, brolišku gyvenimu ir vidine malda, dalijimusi viskuo kaip pirmoje bendruomenėje, aprašytoje Apaštalų darbuose. Belstis į žmonių duris man buvo naujas dalykas – eiti susitikti su žmonėmis, kur jie gyvena, kad paskelbtume jiems Gerąją išganymo Naujieną.

Esu dėkingas broliui Morkui, kad atsiuntė brolius į Kongą kurti bendruomenės. Ačiū mano brangiesiems broliams Benua, Juozapui, Paskaliui ir Siriliui, kad atsiliesė į Viešpaties kvietimą išvykti toli. Kongo bendruomenės uždarymas man buvo skausmingas. Bet šiandien esu misionierius Belgijoje. Baigsiu savo liudijimą dėkodamas ir giedodamas *Magnificat*, kaip Mergelė Marija: „*Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju.*“ (Lk 1, 46–47) Esu labai laimingas duodamas amžinuosius įžadus šioje bendruomenėje, kad esu visureigis broliukas, visuotinis brolis. Kaip sakė šv. Ignacas Lojola: „Viskas Dievo garbei.“

Brolis Rožė

„TU MANE SUVEDŽIOJAI, VIEŠPATIE, – AŠ LEIDAUSI
SUVEDŽIOJAMAS

TU BUVAI STIPRESNIS UŽ MANE, – TU NUGALĖJAI“ (JER 20, 7)

Gyvenime pasitaiko ypatingo intensyvumo dieny. Pirmadienis, 2020 m. rugpjūčio 31, buvo viena jų. Po vienerių metų postulantūros, dvejų metų kasdienio gyvenimo noviciate, man teko džiaugsmas per Marijos, Visų malonių tarpininkės, šventę duoti laikinuosius įžadus. Ką papasakoti apie tokį įvykį – tik tai, kad jis visiškai nenusakomai mane viršija... Likus kelioms valandoms iki ceremonijos visas drebėdamas rašiau draugui, kad mano širdis, apimta baimės, stebėjosi: „Kas Tu, Viešpatie? Ir kas esu aš?“ Tokia reakcija prieš pat įžadus gali stebinti. Betgi kaip nelikti apstulbui prieš neišmatuojamą ir nepelnytą Dievo pašaukimo dovaną, tekusią tokiam vargšui kaip aš? Tikrai, Viešpatie, ką gi padariau, kad nusipelnčiau tokios didelės laimės? Kas aš, kad priimčiau tokią didelę malonę? Bet taip meldžiantis manyje nuskambėjo Dievo žodis: „Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių...“ Taip, Viešpats pačiupo nusidėjėlių, kad Jo galybė dar stipriau sužerėtų mano silpnume.

Išaušus šiam naujam gyvenimo etapui, jaučiuosi kaip Simonas Petras tuščioje valtyje be žuvies, kurio širdis dar jam priekaištauja dėl neseniai įvykusios išdavystės. Bet tolumoje girdžiu savo Mylimąjį, kuris mane



šaukia. Dėl to iškart puolu, kad sučiupčiau tą, kurį myli mano širdis. Ir kaip džiaugiuosi girdėdamas: „Fransua, ar myli mane?“ – tariama tokiu švelniu balsu, kad suprantu, jog man atleista. Ir aš Jam atsakau: „Taip, Viešpatie, tu viską žinai, tu žinai, kad tave myliu.“ Melskitės, kad mano šiandien tariamas *taip* būtų amžinas *taip*, kasdien tariamas *taip*...

Brolis Fransua (Pranciškus)

SANDORĄ SU VIEŠPAČIU PADARYTI REGIMĄ

„Prašau Viešpaties gailingumo ir priimti Tiberiados bendruomenės abitą.“ Mano širdis prisipildė džiaugsmo nuo minties, kad galiausiai galėsiu ištarti šiuos žodžius ir apsirengti bendruomenės abitą.

Viena Tiberiada artima mama šią vasarą stebėjosi, kad labai laukiu šios dienos. Paaiškinau jai, kad priimti abitą man yra tarsi sužadėtuovės su Viešpačiu, taip pat tai naujas svarbus mano kaip pašvęstosios įsipareigojimo etapas. Kaip jautriu matyti, kad dabar ta mama laukia, kada apsirengsiu abitą, beveik taip pat nekantriai ir su tokiu entuziazmu kaip aš!

Nešioti Tiberiados abitą – parodyti mano Sandorą su Viešpačiu. Tai ženklas (kitiems, bet taip pat ir man), kad mano gyvenimas man nepriklauso, bet kad nuo šiol noriu gyventi trigubai priklausoma, trigubai dovanodama save: Dievui, kuris man viską davė, Tiberiada, bet taip pat visai žmonijai ir kiekvienam sutiktam asmeniui. Stipriai jaučiu savo mažumą tokio pašaukimo gyventi atsidadus Dievui ir žmonėms akivaizdoje. Dėl to man labai patinka, kad abito priėmimo ceremonija pradedama prašant Viešpaties gailingumo. Bet Jo, mylinčio ir atleidžiančio Dievo veikimo manyje, žinau, kad toli nenukeliausiu. Bet taip pat žinau, kad kai Dievas duoda, tai duoda apščiai, tarsi negalėtų susilaikyti nepadareš dėl mūsų per daug, nes taip mus myli. Tad su pasitikėjimo puolu į Jo glėbį ir patikiu jam tolesnį savo kelią.



Taip pat save patikiu jūsų maldoms: tegu Dievas padeda man visada ištikimai keliauti su Juo Tiberiadoje, tegu išlaiko mane atvirą ir klusnią Jo veikimui manyje.



Marija (nuo rugs. 26 d. sesuo Klara Marija)

Prieš 25 m., rug. 8 d. įstojo į vienuolyną sesuo Agnė ir taip gimė seserų bendruomenė.

KALENDORIUS

Spalis

- Šešt. 10-11 d. Pjūties vaikai
- Pirm. 12-16 d. Anoniminių alkoholikų stovykla
- Penk. 16-18 d. Piligrimo centras iš Kauno
- Pirm. 19-25 d. Nazareto savaitė (*be priėmimo*)
- Šešt. 24-25 d. Vilniaus maldos grupės žygis
- Pirm. 26-29 d. Mokiniai iš Šiaulių
- Penk. 30-1 d. Šv. Damijono jaunimo savaitgalis ir Kauno II dekanato grupė

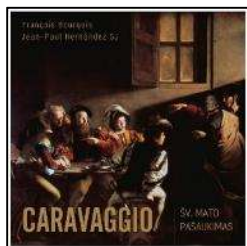
Lapkritis

- Šešt. 9-10 d. Paauglių sav. ir Kauno šeimų maldos grupė
- Penk. 13-15 d. Kedainių jaunimo grupė
- Pirm. 16-22 d. Nazareto savaitė (*be priėmimo*)
- Penk. 27-29 d. Šeimų adventinis savaitgalis

Gruodis

- Penk. 4-6 d. Lietuvos kariuomenės Ordinariatas
- Penk. 11-13 d. Bendrakeleiviai
- Treč. 16-17 d. Misija į Šv. Juozapo mokyklą
- Pirm. 28-01 d. Naujųjų Metų stovykla jaunimui

ATRASKITE 2 NAUJAS KNYGAS

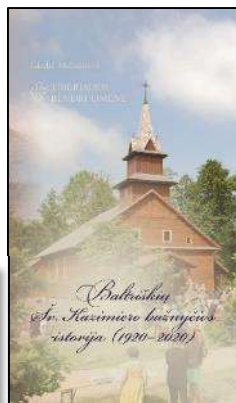


CARAVAGGIO – Šv. Mato pašaukimas

br. François Bourgois ir Jean-Paul Hernández SJ
Magnificat leidiniai, 2020 m., 56 psl.

Baltriškių Šv. Kazimiero bažnyčios istorija (1920–2020)

Giedrė Mičiūnienė
Tiberiados bendruomenė,
2020 m., 75 psl.



MALDOS INTENCIJOS

1. Viešpatie, meldžiame Tave už popiežių Pranciškų, už mūsų vyskupus, kunigus, vienuolius ir visus, turinčius ganytojų atsakomybių. Taip pat meldžiame Tave už pašaukimus, siųsk darbininkų į didelį Bažnyčios pjūties lauką ir nedidelį mūsų bendruomenės laukelį. Meldžiame Tave už visus brolius ir seseris, kurie šį rudenį pereina į kitą pasišventimo kelio etapą.
2. Viešpatie, meldžiame Tave už visus, kuriuos sutikome šią vasarą nuolat priimdami pas mus, bet taip pat per bendruomenės rekolekcijas Kryžių kalne, Juodkrantėje ir Šiluvoje. Tu kiekvieną pažįsti vardu, palaimink juos, Gerasis Ganytojau.
3. Viešpatie, meldžiame Tave už visus savanorius, kurie mums padėjo, kurie drauge su mumis šią vasarą vykdė misiją. Meldžiame Tave už visus Šv. Damijono jaunuolius, už maldos grupių narius, studentų namus, įsipareigojusias šeimas. Padėk kiekvienam būti žemės druska ir pasaulio šviesa.
4. Viešpatie, meldžiame Tave už Elijų, Gunarą ir Julijų, kurie gyveno šv. Jono Krikštytojo metus. Palaimink jų kelią. Meldžiame Tave už Gunarą, kuris pradėjo antruosius šv. Jono Krikštytojo metus, taip pat už Karolį, kuris prisidės prie jo.
5. Viešpatie, meldžiame Tave už mūsų mažą Lietuvos bendruomenę, kuri šiuo metu patiria savo trapumą. Palaikyk ją, palaikyk kiekvieno brolio pašaukimą. Išlaikyk mus vieningus ir ištikimus. Ypač palaimink br. Vidą, kuris tęsia savo studijas, br. Pranciškų ir jo tėtį bei jų laiką kartu.

